

Gospod Stotnik

Hladno jesensko jutro je bilo, na vrhovih se je v žarkih zgodnje zarje belil prvi sneg, ki je bil zapadel ponoči. Nebo je bilo jasno.

Avtor je gledal skozi neumito okno, vendar je razložil vse, kar se je dogajalo pred njim.

Na dvorišču, ki je bilo posuto s črnkastim prahom, čez noč spremenjenim v blato, so v dolgi, ravni vrsti stali mladi fantje, pripravljeni za odpravo na bojišče.

Stali so pred gospodom stotnikom kakor kamni. Njihova sloka telesa so bila na rahlo upognjena pod bremenom težkih nahrbtnikov.

Vsi obrazi so bili še zelo mladostni, skoraj otroški in vsi so bili sveži, kakor v rosi in zarji umiti. Tudi v očeh je bila svetla rosa, vse pa so bile nepremično uprte v gospoda stotnika, ki je s počasnim, malobrižnim korakom stopal pred nemo vrsto gor in dol.

V obraz mu ni videl, saj je bil ves čas obrnjen proti vrsti.

Ustavil se je pred prvim fantom in ga vprašal po imenu. Ko je fant je povedal svoje ime, je avtorja je presunilo, saj ga je poznal. Vprašal ga je po očetu, sestrah in bratih, ta pa mu je povedal, da ima samo še mater. Dvignil je palico in praporščak je s tresočo roko zapisal fantovo ime.

Stotnik je šel mimo drugega in se ni ozrl nanj. Stopil je do tretjega in si ga je ogledal natanko. Ta je bil pač vesel, zgovoren in glasen mladenič. Imel je zdrav, okrogel obraz, ob drobnih ušesih pa se je vilo par svetlo-pšeničnih kodrov. Sinje oči so naglas prepevale in temno rdeče ustnice so se prijetno smehljale.

Vprašal ga je po dekletu. Odgovoril je, da ga ima in tudi njeno ime je praporščak zapisal.

Gospod stotnik je tako stopal dalje ob dolgi vrsti in nalašč in preudarno izbiral najmočnejše in najlepše fante.

Ko je prišel do konca vrste je dvignil palico ter se obrnil. Obraz mu je bil brez kože in mesa, namesto oči pa je imel dve izkopani globoki jami, dolgi, ostri zobje pa so gledali iz gole, silne čeljusti.

Fantje so se napotili z odločnimi koraki v meglo navzdol.

Pred njimi pa je jezdil stotnik, katerega črni plašč se je dvigal iznad megle.